

име се мжлвеше. . . . Разправяше се, че си напуснал Елхово от мъка по жена. . . .

Това ме накара да мисля, че си останал верен на нашата първа любов и разбрах. . .

Косйо. — Какво разбра?

Калина. — Че нема нещо по-свято от верността по другар. . . . Аз си припомних всичко случило се със тебе и затжгувах по тебе. Тогаз ти се яви в моите сжнища по-силен от Мечкаря, по-желан от незнайните земи, що в полуда дих някога. . . Тогаз аз реших да те срещна, да ти се изкажа и ако. . .

Косйо. — (засегнат от думите ѝ едва следи що казва тя.) Какво ако?

Калина. — Ако ми простиш. . . .

Косйо. — Не е до прошката, Калино. За онзи, който е страдал най му е лесно да прости, току. . . .

Калина. — Току?

Косйо. — Да ли в минали мъки ще найдем сила за нов живот.

Калина. — В прошката е силата за мене.

Косйо. — А ти какво трябва да сториш за да се преобжрне в мене мъката на живот?

Калина. — (очудено) Ти, който на чуждите болки лек найде; ти при кого нуждаючи през девет гори тук идват — мигар ти не знаеш аз какво да сторя за да ти вжзрадвам сжрдцето?

Косйо. — Там е, Калино, че аз за людските болки лек найдох, ала за моите сжм немощен.

Калина. — Дай си ржката (подава му ржка и става) Да идем при извора двама наедно вода да пием; да си измием челата — беки намерим лек.

Косйо. . . . Само че, аз веки в нищо не вярвам.

Калина. — От тебе таквиз думи, овчарйо. . . Ти можà вяра на толкоз хора да даваш, а сам да си без вяра!

Косйо. Ех-х! . . . Тжй е! Мжките каляват човека, ала убиват вярата.

Калина. — Не те разбирам.

Косйо. — (нещо засегнат) Че кога ли си ме разбрала.

Калина. . . (почувствувала се виновна) Прости ми, Косйо, за сетен пжт.

Косйо. — Сжрдце, което обича, може ли да не прости.

Калина. — (просжлзена) Ти ми прощаваш?

Косйо. — (Незнае какво да каже от бликнали мисли и спомени.) Прощка, като прошка. . . Само, защо е!

Калина. — (го гледа мжчеливо)

Косйо. — (махва ржка разубеден) Е, где сега онази сила